

*üzülmüşken
düşmüşken ve düşsüzken
ninen hâlâ ölüdür / duaları diri
ahır seni kederden gamdan*

*gülümser varlığın
türküsünü çağırır:*

-yalan yokluk yalan

2

Lacivert gözleri kadar etkili sesiyle elindeki sopayı sallayarak, “Bana buralarda Hatice nine derler. Tanrı misafirisin sen, düş önüme,” deyince Uğur bu emre itaat etti ve kadının evine doğru beş yüz metre kadar yürüdüler. Bu esnada Hatice nine ona adını, nereden gelip nereye gittiğini ve kederinin sebebini sordu. Uğur kısaca kendinden ve memleketinden bahsettikten sonra çok sevdiği bir arkadaşının aniden öldüğünü, cenaze töreninin ardından kendini burada bulduğunu söyledi.

“Uyyy,” dedi kadın. “Bu ani ölümler patoza verilmiş fındık gibi savurur insanı, bilirim.”

Şivesinden dolayı söylediklerini bazen anlamakta güçlük çekse de kadının yaşıyla ters orantılı enerjisine, konuşmasındaki ve tavrındaki doğal mizaha hayran kaldı Uğur. Alt kısmı ahır olarak kullanılan tamamen ahşap eve vardıklarında Hatice ninenin yetmiş sekiz yaşındaki kocası Bekir’le tanıştı. Adam yakalandığı soğuk algınlığını henüz atlatamamıştı. Hatice nine sırtındaki çalı çırpıyı indirip oturma odasına açılan mutfığa girince adamlar da sohbet etmeye başladılar.

Bekir gençliğinde balıkçıydı. Evlendikten bir süre sonra Trabzon’dan başka şehirlere giden çeşitli otobüs firmalarında yıllarca uzun yol şoförü olarak çalışmış ve emekli olmuştu. On beş yıl evvel şehirdeki nem ikisine de enikonu dokunmaya başlayınca babadan kalma bu evde yaşamaya karar vermişlerdi. Böylece kira verme derdi de ortadan kalkmıştı. Hatice ilk zamanlar komşularını, kızlarını özleyip söylendiyse de altı ay geçmeden alışmıştı. Zaten her yaz yaylada kalırlardı. Kızlarının ikisi Trabzon’a, ikisi İstanbul’a gelin gitmişti ve on iki tane de torunları vardı.

Bekir derin bir nefes alıp, “Bir tane de oğlumuz vardı, Fatih. En küçük... Astsubaydı. Otuz sekiz yaşındaydı. Sekiz yıl önce Hakkârî’de şehit oldu,” deyince pişirdiği kahvelerle yanlarına gelen Hatice nine hemen susturdu onu. “Açma şimdi o konuyu! Bu uşağın acısı kendine yeter,” diyerek Uğur’un durumundan, buralara neden geldiğinden bahsetti ve konuyu değiştirdi. Ege’deki hayat ve yemekler hakkında sorular sordu, arada birkaç Karadeniz fıkrası anlattı ve hem kocasını hem Uğur’u güldürdü.

Bekir’le Uğur’un oturduğu uzun sedirin tam karşısında bulunan tahta masanın üzerinde eski tip, tüplü, büyük ekran bir televizyon vardı. Uğur’un gözü içeri girdiğinden beri oraya takılıyordu çünkü ekran kırılmıştı ve televizyonun hemen önünde büyükçe bir taş duruyordu. Merakını yenemeyerek sordu: “Televizyona ne oldu?”

Hatice nine kocasına ters ters bakarak açıkladı. “Bizim adam hükümete kızdı bir gün! Haberleri seyrederken kırıverdi televizyonu. Madem teröristlerle ahbap olacaktınız ne diye öldü benim oğlum diyerek fırlayıverdi dışarı. Ben hemen kapadım aleti, daha çok kızmasın diye ama öfkesi dinmedi. Bu taşı getirip patlattı televizyona. O gün bugün bu taşı da atırmaz burdan.” Gülümsedi. “Yenisini almaya para da yok. Ne güzel dizilere bakıyordum akşamları!”

Karı koca sevimli bir ağız dalaşına giriştiler. Hatice nine olaya mantıklı yaklaşıyor, “Televizyonu kırdın da hükümeti adam mı ettin?” diye soruyordu. Bekir ise, “Olsun, kocaman taşı attım hepsinin koca kafasına, ohhh olsun,” diyerek duruma açıklama getiriyordu. Tartışmayı izleyen Uğur eskiden beri duyduğu *evlat acısı başka hiçbir acıya benzemez* sözünü hatırladı ve oğullarını kaybetmelerinin ardından kim bilir ne acılar çektiklerini düşünerek konuyla ilgili sorular sordu.

Fatih evliydi. Öldüğünde, kızı on, oğlu beş yaşındaydı. Gelinleri ve torunları, Fatih ölünce Trabzon'a yerleşmişlerdi. Adamdan kalan maaşla geçinmeye çalışıyorlardı. Kızı Elif şimdi on sekiz yaşındaydı ve bu sene üniversite sınavına girmişti. Oğlu Ersin de ortaokuldaydı. Yaşlı karı koca çocuklara babalarının eksikliğini hissettirmemek için ellerinden geleni yapmıştı.

“Elif de şimdi gelir görürsün. Şükür büyüdüler ama hepimiz zorluk çektik haliyle,” diyerek sözlerini bitirdi yaşlı kadın.

Uğur çok ısındığı bu insanları rahatsız ettiğini düşündü bir an ve gitmek için izin istedi.

Hatice nine kızdı hemen. “Mısır ekmeği pişireceğim sana. Kuymak yedirmeden de bi yere salmam.”

Uğur gülümseyerek arkasına yaslandı. Bu insanları tanımak ve onlarla sohbet etmek, nedenini bilemediği bir şekilde içini rahatlatmıştı.

Hep birlikte dışarı çıkıp evin önündeki sedire oturdular. Hatice nine meyve ve çerez getirdi, bu arada kadının bir şey yemediği Uğur'un dikkatini çekti. Niyetli olduğunu öğrenince kadının bu yaşta, üstelik de oruçlu oruçlu hizmet etmesinden rahatsızlık duydu ve zahmet verdiğine dair bir şeyler geveledi. Hatice nine elini savurarak güldü. “Ne zahmeti? Sen Tanrı misafirisin. Ben oruç tutuyorsam kendime tutuyorum! Hem ben artık yalnız oruç tutuyorum yıllardır.” Kocasına ters ters baktıktan sonra başını gökyüzüne çevirip güldü. “Benim adam ekinini kaybeden Erzurumlu gibi yaptı.”

Kahvede, gelen geçenden pek çok fıkra dinlemiş olsa da Uğur bunu daha önce hiç duymamıştı.

Hatice nine hemen fıkrayı anlatmaya başladı. “Erzurumlunun biri harmanını kaldırmış, ekinini kurutuyormuş. Son güne geldiğinde, öğleden sonra gökyüzü kararmaya başlamış, adam da başlamış dua etmeye. ‘Allah’ım, ne olursen ekinim gurumadan yağmurunu yagdırma! Bugün sakın yağmur yagdırma!’ Akşama kadar yağmur yağmasa, adam ekini toplayacakmış. Akşamüzeri olmuş... Yağmur yağmamış ama hava iyice kararmış. Bizimki rahatlamış ama bir yandan da korkuyormuş. Ekinini toplamasına tam yarım saat kala, önce bir fırtına başlamış, sonra da yağmur! Öyle bir yağmur ki sanki gök delinmiş... Bütün ekin çürümüş tabii. Adam hem üzülmüş hem de kızmış! O hırsıyla evine dönmüş, bir de ne görsün! Eşeğine yıldırım çarpmış, eşeği de ölmüş! Başına gelenler adamın içine oturmuş ama bir şey yapamamış. Elden ne gelir? Aradan zaman geçmiş, Ramazan ayı gelmiş. İlk orucu tutmak için niyetlenmiş Erzurumlu. İftara yarım saat kala bir cigara çıkarıp yakmış. İlk nefesi güzelce içine çekip gökyüzüne bakarak üflerken, ‘Nasıl? İlet olıysen şimdi, değil mi?’ demiş ve eklemiş: ‘Ölen eşeği de gurbana saymazsam şerefsizim!’”

Hepsi katıla katıla gülerken Uğur, Meriç'in ölümünden sonra ilk defa kahkaha attığını fark etti.

*

Ece ve Mecnun, öğleden sonrayı çalışarak geçirmişlerdi. Genç kadın birkaç gün evvel laf arasında adamın çok sevdiğini öğrenince, akşama zeytinyağlı sarma yapmayı takmıştı kafasına. Daha önce annesiyle birkaç kez sarmayı denemişti ama hiç kendi başına yapmamıştı. Ondan biraz daha erken işi bırakıp duş aldı ve mutfağa geçti. Yaklaşık iki saat sonra dışarıdaki masayı hazırladığında morali biraz bozuktu. Yemek pek istediği gibi olmamıştı. Mecnun temizlenmiş bir halde masadaki yerini aldığı anda çorbaları koydu. Adam çorbadan bir kaşık aldıktan sonra gülerken baktı ona. “Çorba ne kadar güzel olmuş Ece, ellerine sağlık!”

Ece seri bir şekilde konuşarak cevap verdi. “Afiyet olsun. Çorba güzel ama zeytinyağlı sarma güzel olmadı maalesef, aslında daha önce annemle bir-iki kez yapmıştım ama şimdi yapınca dağıldı biraz. Sanırım nasıl yapılacağını bilmiyorum henüz ya da bir şeyleri eksik koydum.” Bir yudum su içti. “Ya da fazla. Keşke anneme telefon edip sorsaydım! Belki gelecek sefere daha iyi olur. Neyse... Yarın dışarda yiyeceğiz, öbür gün ne pişirsek acaba?”

“Ece?” dedi onun konuşmasını gülümseyerek dinleyen Mecnun.

“Efendim?”

“Aç kalma korkun mu var senin?”

“Yooo! Neden öyle dedin ki?”

“Sendeki bu yemek takıntısına bakınca nedenini merak ettim.”

Genç kadın salatayı ağzına götürürken şaşırarak duraksadı. “Ne? Ne takıntısı? Yemek takıntısı mı?”

Mecnun lokmasını yuttuktan sonra gülümseyerek başını salladı. “Evet! Farkında değil misin? Müthiş bir yemek takıntın var. Her sabah kahvaltıda, akşama ne pişirsek diyorsun.”

Ece kaşlarını çatarak düşündü. “Bilmem. Öyle mi diyorum?”

“Öyle diyorsun tabii. Şu an akşam yemeği yiyoruz ve sen yemekten hiç zevk almıyorsun. Bu yemeğin tadına varmıyorsun.”

“Neden zevk almayayım canım?” diyerek itiraz etti Ece hemen. “Nerden biliyorsun yemeğin tadına varmadığımı?”

“E çünkü aklın iki gün sonra yiyeceğimiz yemekte. Niye?”

Genç kadın lokmasını çiğnerken biraz düşündü. Aslında adamın sorduğu soru basit gibiydi ama nedense cevabı bulamadı. Omzunu silkti. “Bilmem. Şimdi sen birden sorunca cevabı bulamadım.”

Mecnun bir kaşını kaldırarak hafifçe gülümsedi. “Annem de senin gibiydi. Bir ay sonra misafir geleceğini duysa ne pişireceğini düşünmeye başladı.”

Ece bu açıklamanın imdadına yetiştiğini düşündü. “E normal! Evet! Benim annem de öyle. Bütün kadınlar öyle! Böyle olması normal değil mi? Yemek pişirmek kadının sorumluluğundadır ve bir kadın ne pişireceğini önceden belirler, bu kadar basit!”

Mecnun kaşlarını kaldırarak güldü. “O kadar basit değil! Bizim evde annemin sorumluluğunda falan değildi. Babam da ben de yemek yapardık ama annem inatla, senin gibi hep önceden düşünüp dururdu. Ayrıca senin de burada yemek yapma gibi bir zorunluluğun yok! Yani bence sorumluluktan değil bu! Başka bir şey bu.”

Ece biraz düşününce ona hak verdi. “Sebebi ne öyleyse?”

Mecnun derin bir nefes aldı. “Seninkini bilemeyeceğim ama anneminki baba evinde yaşadığı baskılardan kaynaklanıyordu. Dedem hep aynı saatte ve eksiksiz yemek istermiş. Bir şey eksik olsa sinirlenip bağırırmış. Babam da ben de kaç kez dedik şu yemeği kafandan bi çıkar at! Hatta bir keresinde, bir hafta mutfağa girmeyeceksin, lütfen rahatla dedik. Ama o bir hafta boyunca yine ne pişireceğini, nasıl yapılacağını denetleyip durdu kafasında.” Gülerek annesini taklit etti. “Tavuğu buzluktan çıkardınız değil mi? Donu çözülmez yoksa! Engin, patlıcanları tuzlu suya koymadın bak! Kararır sonra! Mecnun, soğan doğradığın bıçakla patatesleri kesmiyorsun değil mi? Kızartmada kokar sonra! Bıdı bıdı bıdı... Vıdı vıdı vıdı...”

Gülümseyen Ece düşünceli bir şekilde sordu: “Yani... Bunun bir takıntı olduğunu ve bu takıntının nesilden nesile geçen bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

Mecnun omzunu silkti. “Öyle tabii! Annemle bunu tartışmak istediğimizde ‘görgülü kuşlar gördüğünü işler’ deyip kestirip atardı. Sanki her görgü mantıklıymış gibi! Kuş muyuz biz? Yani ben... Anlamıyorum, hakikaten anlamıyorum, bir insan kendini huzursuz eden saçma sapan görgülerde, âdetlerde neden ısrar eder ki? Yemek dediğin nedir sonuçta? Hayatın amacı mı? Yooo! İnsanın ihtiyacı sadece. Tuvalet ihtiyacı gibi. Çişin gelince tuvalete gidersin, karnın acıkınca yemek yersin. İnsanın karnı acıkmaya başlayınca ne pişireceğini düşünmesi gerekir ama sen yarından sonra ne yiyeceğimizi şimdi düşünüyorsun. Bu saçma değil mi?” Çatalındaki sarmayı gösterdi. “Şu pişirdiğin sarmanın nasıl olduğu üzerine iki saat kafa yoruyorsun. Çok nefis olmuş ama olmasa ne olur? Hiç yemek olmasa ne olur? Kırarsın bir yumurta yersin. Böylesine basit bir şeyi neden zihninde taşıyıp kendine yük edinir ki insan?”

Ece bir cevap vermek üzere ağzını açtı ama yemek konusunun kafasını bu kadar meşgul ettiği gerçeğini ancak o an fark ettiği için sustu ve arkasına yaslanıp bir süre düşündükten sonra hayretle söylendi. “Çok doğru ya! Yarın yenecek yemek neden bugünden düşünülür ki? Ama bence bütün evlerde böyle Mecnun! Erkek huysuzlanıyor, e kadın da olay çıkmasın diye böyle yapıyor yani.”

Mecnun gülerek sordu: “Peki kadınlar niye erkeklerin huysuzluğuna göre şekil alıyorlar? Bu zaten saçma bir durum, ama hadi o şekli aldı diyelim, artık böyle olması gerekmediği halde neden o şekle uygun yaşamaya devam ediyor?”

“Alışkanlık herhalde. Basit bir alışkanlık.”

“Doğru ama bence alışkanlığın hiçbir türü basit değildir. İnsanların hayatındaki nerdeyse bütün sorunların sebebi alışkanlıklar değil midir zaten?”

*

Yemekten sonra salona geçen Taylan annesinin gelmesini beklerken sıkıntılıydı. Kanada'dan gelirken her şeyi bıraktığı gibi bulmayacağını biliyordu. Durumunu açıkladıktan sonra elbette hem annesi hem de babasında bir değişiklik olacağını tahmin etmişti ama eve gelmesinin ardından babasıyla ilgili duydukları ve annesindeki değişiklik aklının ucundan geçmeyecek cinstendi.

Annesinin elinde tepsiyle odaya girmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Kahve fincanını alırken, “Teşekkür ederim,” dedi.

Aysel donuk bir ifadeyle başını salladı. “Afiyet olsun.”

Bir süre konuşmadılar. Taylan söze girip girmeme konusunda kararsızdı. Annesi kahvesini içerken televizyona bakıyordu ama televizyonun sesi o kadar kısıktı ki Taylan onun hiçbir şey duymadığından emindi. Ne kadar da zayıf görünüyordu. Bu görüntünün verdiği üzüntüyle dayanamayarak sordu: “Anne sen kaç kilo verdin?”

Aysel vücuduna baktıktan sonra omzunu silkti. “Bilmem. Üç-dört kilo vermişimdir herhalde. Niye sordun?”

Taylan lafı evirip çevirmeden konuya girmeye karar verdi. “Çok zayıflamışsın anne. Bu... Olanlar... Ben, babam, seni çok mu üzdük?”

Aysel kahve fincanını sehpa üzerine bırakıp bir süre düşündü. “Sen ve baban beni çok mu üzdünüz? Niye böyle bir soru sordun şimdi? Birkaç kilo verdim diye mi?”

Taylan bir süre ne diyeceğini düşündü. “Çünkü değişmişsin. Çok değişmişsin ve sadece kilo vermenle ilgili değil bu.”

“Nasıl değişmişim?”

“Çok sessizleşmişsin. Pek konuşmuyorsun artık.”

Aysel oğlunun bu tespitine güldü. “Sanki çok konuşmamdan memnundun!”

“Öyle değil! Yani... Durgunlaşmışsın. Eski sen değilsin! Neşeni de kaybetmişsin sanki.”

“Hangimiz birkaç ay önceki insanız ki?” dedi Aysel dalgın bir ifadeyle. “Birçok şey oldu, insan değişiyor elbette. Bazı şeyler, insanın kendisiyle, hayatıyla yüzleşmesini sağlıyor. İnsanın kendisiyle yüzleşmesi de hiç kolay değilmiş.”

Taylan hemen araya girdi. “Bilmem mi? Ama yine de eski neşeni kaybetmene üzüldüm.”

Aysel içini çekti. “Üzülecek bir şey yok. Belki neşemi kaybettim, belki de kaybetmedim. Şu aralar düşünüyorum... Ne nedir, anlamaya çalışıyorum. Babanı da, seni de, kendimi de. Üzülüp üzülmeye bile bilmiyorum.”

“Üzdük biz seni... Söylemek istemiyorsun.”

Aysel kesin bir dille konuştu. “O eskidendi oğlum. Söylemek istediğim şeyleri dolambaçlı yollardan anlatmam, üzülmeye üzülmemiş gibi yapmam.” Hafifçe gülümsedi. “Ya da üzülmeye üzülmüş gibi yapmam. Hepsi eskidendi. Şimdi, ne diyorsam o! Ha üzülmeyim mi? Çok üzüldüm. Hem senin mektubunu alınca hem de şu Meriç olayına. Ama sonra bir şeyi anladım.”

Taylan meraklanmıştı. “Nedir o?”

“Üzüldüğümü anladım.”

Taylan bu açıklamaya bir anlam veremedi. “Söyledin zaten üzüldüğünü.”

Aysel kahvesini yudumlarken başını salladı. “İşte onu diyorum. *Ben* üzüldüm... Kimsenin beni üzdüğü, üzmem için bir şey yaptığı yoktu. Bir şeyler oldu ve *ben* üzüldüm. Sonra bütün hayatımı düşünmeye başladım. Düşünürken bir şey keşfettim. Kimse kimseyi üzemez aslında biliyor musun?”

Taylan kırk yıl düşünse annesinin böyle bir bakış açısı geliştireceğini ve bu şekilde ifade edeceğini tahmin etmezdi, hayretle bakakaldı kadına.

*

Handan'ın ölüm dahil tüm zorluklar karşısında soğukkanlı bir tavır sergilediğini etrafındaki herkes bilirdi. Doğrusu genel olarak değerlendirdiğinde, o da kendini gayet soğukkanlı ve sakin bulurdu. Güneş öldüğünde hem Münevver Hanım hem de Ayça iki gün süren büyük bir şok yaşamış, belki de bu nedenle Handan kendini koyvermeyip cenazenin defnedilmesine kadar her şeyi organize etmişti. Anneanesi öldüğünde de yaşı küçük olmasına rağmen ailenin kadınları arasında en soğukkanlı davranan sadece o olmuştu. Fakat Ayça ile ilgili haberi aldığı anda bir titreme krizine girmiş ve ne yapacağını şaşırıp hemen Yannis'i aramış, olan biteni anlatmıştı.

İstanbul'daki havaalanında taksiye doğru yürürlerken, "Hâlâ titriyorsun Handancım," dedi Yannis ona sarılarak.

Handan başını salladı. "Evet. Niye böyle oldum bilmiyorum."

Takside el ele oturdular ve pek konuşmadılar. Yannis İzmir'e giderlerken ve uçağa bindikten sonra yol boyunca Handan'ın Ayça'dan bahsetmesini sağlamış, onun bu şekilde sakinleşeceğini düşünmüştü ama kadının titremesi bir türlü dinmemişti.

Taksiden indiler ve hastaneye girdiler. Handan telefon açıp Münevver'in kantinde olduğunu öğrenince o tarafa yöneldiler. Yannis'in eli Handan'ın omzundaydı. Münevver'i görür görmez Handan'ın titremesinin geçtiğini hisseden adam bu duruma hayret etti.

Handan'ın ve Güneş'in eski bir arkadaşı olan Halis ile bir masada oturan Münevver genç kadına sarılarak birkaç dakika ağladı. Tanışma faslından sonra karşılıklı oturdular.

Kısa süre önce bir kızını kaybeden kadın, kalan tek çocuğunun intihar girişimiyle bitkin düşmüş, gözlerinin etrafında kapkara halkalar oluşmuştu. Olayın nasıl olduğunu anlatırken yüzünde tüm bu olup bitenlere anlam veremediğini gösteren şaşkın bir ifade vardı. Ağlamasına engel olmaya çalışarak kesik kesik konuşuyordu. "Ankara'da iyi gibiydi. Her gün konuşuyorduk. Ev arkadaşı aldı yanına... Çiğdem. Onunla anlaşıyordu. İki dersten kaldı. Önemli değil kızım dedim. Güneş'ten hiç bahsetmemesi aklıma takılıyordu Handancım. Tek kelime etmiyordu. Ben bir şeyler söyleyecek olsam hemen susturuyor, lafı değiştiriyordu. Aslında onun yanına gitmeyi çok istedim. Ben... Ben bir sorun olduğunu anladım aslında. Offf... Hasta bakıyorum, nasıl gideyim? Of başıma gelenler! Ayça hastanelik olunca, rica minnet geldi elim."

"Münevver teyzecim, Ayça şimdi nasıl?" diye sordu Handan yumuşacık bir sesle.

"Doktor iyi dedi. Sinirleri harap olmuş. Sakinleştirici verdiler. Uyuyor. Ama dün gece... Bir saat geç kalsaymışım..." diyerek ağlamaya başladı Münevver.

Handan ona sarıldı ve sorular sorarak hem olayın nasıl geliştiğini öğrendi hem de kadını sakinleştirdi.

Ayça birkaç hafta önce, okul tatile girince İstanbul'a dönmüştü. Görünüşe göre iyiydi. Hasta olan halasının bakımında annesine yardım ediyordu. Eskiye göre tek farkı, aşırı sessizleşmiş olmasıydı ama morali iyi gibiydi. Birkaç hafta içinde Foça'ya, Handan'ın yanına gideceğinden bahsediyordu.

Münevver aniden susup uzaklara dalınca, "Sonra ne oldu?" dedi Handan.

"Arkadaşlarıyla falan görüşmüyordu. Çık gez diyordum. Birkaç kez zorladım dışarı çıkması için. Evvelki akşam arkadaşlarıyla çıktı. Dün sabah geldi eve, karşıda bir arkadaşında kalmış. Beraber yemek yaptık, sohbet ettik. Yine iyiydi... Pazardan alınacaklar vardı, ben gideyim dedi. Ben çıkıp da hava alayım dedim, demez olaydım! İyi, ben de biraz uzanıp dinlenirim dedi. Dışarda bir saat kaldım kalmadım. Döndüm, baktım uyumuş. Biraz televizyon seyrettim ve görüncemin yemeğini yedirdim, ilaçlarını verirken kuvvetli bir ağrı kesici kutusunun yerinde olmadığını fark ettim. Diğer hapları kontrol ettim ama o kadar fazla ki..." Duraksayıp elini havada savurdu. "İçime kurt düştü. Hemen buzdolabındaki ilaçlara baktım ama akıl mı kaldı? Nerde ne vardı hatırlayamadım. Çöp kutusuna göz attım. Baktım orda boş kutular var, hemen Ayça'nın odasına koştum, uyandırmaya çalıştım ama bana mısın demedi. Ambulans çağırdım. İşte böyle... Midesini yıkadılar hemen."

Sesi yine titremeye başlayınca Handan hemen araya girdi. “Tamam Münevver teyzecim, bak bir şey olmamış. Sen şimdi çok yorgunsun. Hadi Halis seni eve bıraksın ve sen biraz dinlen, biz Yannis’le kalırız bu gece.”

Münevver hemen itiraz etti. “Sabaha çıkaracak zaten doktor, beklerim ben.”

Bu kez Halis araya girdi. “Nasıl olsa uyuyor şu an. Hem Handan da burda. Ben sizi eve bırakayım, bu gece rahat uyuyun, sabah isterseniz yine getiririm sizi.”

Kadın o kadar yorgundu ki bu teklife daha fazla hayır diyemedi. “Olur ama sabah erkenden gelelim.”

*

Uğur akşam geç saatlerde yayladan dönmüş ve İzmir’e direkt uçuş bulamamıştı. İstanbul’dan İzmir’e gidecek uçağa yerleşirken tüm varlığı hâlâ Trabzon’da, yaylada yaşadığı büyülü anların etkisi altındaydı. Hatice nine ve kocası Bekir’i çok sevmişti. Akşama doğru mısır ekmeğini ve kuymağı yemiş, gitmeye hazırlanırken de Trabzon’dan torunları Elif gelmişti.

Orta boylu, ufak tefek, sevimli ve hoş sohbet bir genç kızdı. Gelir gelmez idareyi ele almış, Hatice nineyi yerinden kaldırmamıştı. Çay servisini yaptıktan sonra da sohbeta katılmıştı. Babaannesi ve dedesi onunla gurur duyuyordu. Derslerinde başarılıydı. Herkes onun okuyup öğretmen olmasını istiyordu nedense. Kız sohbetin odağında olmaktan hoşlanmamış, birkaç kez konuyu değiştirmeye çalışsa da başarılı olamamıştı.

Hatice nine onun öğretmen olmak istememesine bozuluyordu. Uğur ona ne okumak istediğini sormuş ve ‘konservatuvar’ cevabını alınca biraz şaşırılmıştı. Son yıllarda birçok gençten bunu duyar olmuştu. Babaannesi hemen araya girmiş, Elif’in sesinin güzel olduğundan, öğretmenlerinden birkaçının müzik okuluna gitmesini tavsiye ettiğinden bahsetmişti. Bekir ise bu fikre karşıydı çünkü büyük şehirlerde ona yardımcı olacak kimseleri yoktu.

Uğur çocukların ve torunların yeteneklerinin nasıl abartıldığını, bu abartının da sevgiden kaynaklandığını bilirdi. Toruna karşı duyulan sevgiyi görebiliyor ve konuşmaları gülümseyerek izliyordu. Hatice nine bir-iki parça okuması için torununu zorlayınca, artık gitmeye hazırlanan Uğur kızın şarkı söylemesini dinlemeden giderse ayıp olacağını düşünmüştü. O sırada kız ona ne tür müzik sevdiğini sormuş, “Ben türkü ve sanat müziği dinlerim,” cevabını alınca da sanat müziği söylemeye karar vermişti.

Elif *Göze mi geldim sen mi unuttun* diye başladığında Uğur şaşkınlıktan ağzının açıldığını fark etmemişti. Kızın bu şarkıyı bu yaşta nasıl bildiği, hakikaten müzik eğitimi ya da şan dersi alıp almadığı gibi sorular aklına geldiğinde Trabzon’dan İstanbul’a giden uçaktaydı.

Hipnotize olmuş gibiydi. Dünyada sadece Elif’in sesinden duyduğu bu şarkı ve kendisi vardı sanki. Elif *Kırmızı gülün alı var* şarkısını da söyledikten sonra Bekir, “Bizim buralardan da bir türkü oku,” deyince Uğur çocuklar gibi sevinmişti. *Ha bu ander sevdaluk* türküsü bitince Hatice nine araya girmiş ve “Hani bir de yabancı söylüyordun, onu söyle,” demişti. Bunun üzerine kız Uğur’un yabancı bir şarkı dinlemek istemeyeceğini söyleyerek itiraz etmişti.

Uğur iyi bir dinleyici olmaktan öte bir müzik bilgisine sahip değildi ama Elif’in sesiyle büyüldüğünün farkındaydı. Hemen cevap vermişti. “Lütfen söyle, duymak isterim! Sesin gerçekten çok güzel!”

Elif gülümseyerek başını salladıktan sonra *Sam Brown*’dan *Stop* adlı parçayı söylemeye başladığında Uğur’un tüyleri yine diken diken olmuştu. Şarkıyı daha önce hiç duymamıştı, sözlerini de anlamıyordu ama bunun hiçbir önemi yoktu. Gözlerinin önünde uzanan muazzam yeşilliğin içinde kayboluyor gibi hissetmiş ve şarkı bitene kadar dünyayla bütün bağlarını koparmıştı.

Uçak İstanbul’dan İzmir’e gitmek üzere havalanırken Uğur o büyüleyici anları tekrar yaşadı. Böyle bir sesi duymuş olduğuna inanamıyordu. Zihni tekrar yaylaya döndü: *Kırmızı gülün alı var... Her gün ağlasam yeri var...*

Sözlerdeki anlamla beraber Meriç de gelip oturdu zihnine. Bu yolculuğa Meriç'in ölümünden sonra yalnız başına acı çekmek için çıkmıştı...

Gerçekten öyle miydi?

Şimdi bundan o kadar emin değildi. Aklı, Hatice nineye ve kocasına nasıl yardım edebileceğine, özellikle de Elif'in iyi bir müzik eğitimi alması için ne yapabileceğiyle meşguldü, maddi manevi tüm gücünü kullanmaya kararlıydı.

Trabzon'a özel olarak bu insanlarla tanışmak için gitmişti sanki. Hayatın organik bağlardan oluştuğunu ama bu bağlarda ölümlerin bazen yaşayanlardan daha etkili olduğunu düşündü. Zihninde yükselen sesini duydu: İşe bak! Sen ne yaptığını sanıyordun? Aslında ne oluyor?

*

Ayça gözünü açınca Handan'ın pencereden dışarı baktığını gördü ve istemeden gülümsedi. "Daha buluşmamıza birkaç hafta vardı."

Handan yatağa doğru döndü ve gülümseyerek onun yanına gitti. Ayça'nın elini tutarak sıkarken, "O A planıydı. Rahat durmamışsın. B planı devrede şimdi," dedi ve eğilip onu öptü.

Kız gülümsedi. "Demek öyle! Neymiş şu B planı, anlatsana."

Handan onun elini bırakmadan yatağın kenarına oturdu. "Oyunbozan elemanı hastaneden alıp doğruca Foça'ya götürmek!"

Ayça bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Annemi de, seni de, herkesi çok üzdüm, değil mi?" diye sordu.

Handan gülümsedi. "Pek sevindiğimizi söyleyemeyeceğim."

Ayça ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Neden?" dedi Handan kısa süreli bir sessizliğin ardından.

Ayça pencereden gökyüzüne bakarak iç geçirdi. "Nedeni çok basit: Bitmek istedim."

Handan bir süre sabit şekilde ona baktıktan sonra sordu: "Sahiden bitebilir mi insan?"

Birkaç saniye sonra Ayça yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Babam öldüğünde küçüktüm. Ama şimdi ölümü, ablamın ölümünü koyacak bir yer bulamıyorum Handan abla."

Handan başını salladı ve gerinerek ayağa kalkarken telefonunun saatine baktı. "Bunları sonra, Foça'da konuşuruz uzun uzun. Şimdi..." Gülümsedi. "Ölmeyi beceremediğine göre - aslında buna hiç şaşırmadım, biliyorsun seni genel olarak beceriksiz bulurum - seni Foça'da âşık olduğum adamla tanıştıracam! Kendisi kantinde, telefonla çağrılmayı bekliyor!"

"Ne!" dedi Ayça şaşkın bir ifadeyle. "Sen? Gerçekten âşık mı oldun! Kime? Ne zaman?"

*

Maral, Süha'nın bir gün önce yemek yediği kadınla kahvaltı ettiğini görünce restorandan sessizce çıkıp hızla düşünmeye başladı: Ne yapmalı? Ne yapmalı? Kim bu kadın?

Beş dakika gibi kısa bir sürede planını kurduktan sonra kendinden emin adımlarla hedefindeki masaya ilerledi. Bu sırada Süha'nın kahkaha attığını gördü. Bu kahkahayı duymazdan gelip bu sahneye daha sonra sinirlenmeye karar vererek masanın başına dikildi. "Merhaba Süha Bey! Rahatsız etmiyorumdur umarım," dedi planına uygun bir şekilde gülümseyerek ancak adamın gayet sıcak bir tavırla ayağa kalkıp onu masaya davet etmesi planını anında geçersiz kaldı.

Süha yerine oturmadan kadınları tanıştırdı. "Maral Hanım otelin müdürü Işıl'ım. Işıl da benim eski bir dostum, aynı zamanda eski eşim."

Maral afalladı. İş yemeği yediklerinde otel işiyle ilişkilendirerek ona evli olup olmadığını sormuştu. 'Bekâırım' cevabını niye 'hiç evlenmedim' olarak anladım ki ben, diye düşünüp kendine kızdı ve yüzüne en sıcak gülümsemelerinden birini yerleştirip sordu: "Öyle mi? Çok memnun oldum."

Işıl başını salladı. "Ben de."

Maral böyle durumlarda her zaman zekice sorular sorarak istediği bilgileri almasını bilirdi. Doğal olmaya çalışarak konuşurken kadının ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedi. “Eski eşlerin bir araya gelmesi pek alışılmış bir şey değil ya, şaşırdım biraz. Çok medenisiniz gerçekten. Çocuğunuz da var mı?”

İşil gülümseyerek başını salladı ve “Hayır, olmadı. Ben kısırım,” dedi gayet doğal bir şekilde.

Maral bu cevaba da şaşırp ne diyeceğini bilemedi bir süre ama sonunda merakına yenik düşerek Süha’ya döndü. “Bu yüzden mi bıraktınız İşil Hanım’ı?”

Bu soru üzerine hem kadın hem de adam kahkahayı bastı.

Süha başını iki yana sallayarak ona yanıt verdi. “İşil’i bırakmak mı? Bazı kadınlar asla bırakılmaz. İşil onlardan biri. İşin aslı, İşil beni bıraktı.”

Maral bir kez daha şaşırdı. Süha Bey! Süha Bey gibi hem zengin hem yakışıklı bir adam nasıl bırakılırdı ki? Kadın da hoştu tamam ama... O kadar da güzel değildi. Genç değildi her şeyden önce! İlişkileri hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu ama daha çok soru sorarsa kaba ve meraklı görüneceğinin de farkındaydı. İşil’a tanıştıklarına çok memnun olduğunu, Süha’ya da uygun bir zamanda otelle ilgili bazı sorunları konuşmaları gerektiğini söyleyerek masadan ayrıldı.

*

Uğur eve geç vakitte gelmiş ve hemen uyumuştur. Erkenden gözlerini açtı. Elini yüzünü yıkayıp doğruca mutfığa gitti ve balkondaki masaya güzel bir kahvaltı hazırladı. Çayın demlenip demlenmediğini kontrol ederken Taylan’ın sesini duydu: “Balkondaki güzel sofraya benim için mi hazırlandı?”

Uğur oğluna sarıldı. “Hem seni karşılamamandan ötürü kendimi affettirmek hem de annen için. Düşündüm de uzun süredir üçümüz hiç kahvaltı etmedik.”

Baba oğul mutfakta on dakika kadar sohbet ettiler. Taylan babasını, annesinin söylediğinin aksine gayet iyi ve enerji dolu bulmuştu. Bu sırada Aysel de uyandı ve hep beraber sofraya oturdular. Uğur Taylan’a işi ve yolculuğu ile ilgili sorular sormaya başladı. Aysel pek konuşmuyor, onların sohbetini izlerken düşünüyordu: Allah Allah! İyi görünüyor şimdi! Oysa ne kadar berbattı gitmeden önce! Gerçi hâlâ zayıf. Belli ki pek yemek yememiş oralarda da. Çenesi düşmüş ama. Bu adam hiç bu kadar konuşmazdı ki! Gerçi Taylan geldi şimdi, ondandır.

Birdenbire, her zaman yaptığı gibi kafasının içinde yorumlar yapıp bir sonuca ulaşmaya çalıştığını fark etti. Ezelden beri huyu böyleydi. Son zamanlarda da bunu çok yapmış ve hiçbir tahmini doğru çıkmamıştı. Bu nedenle birkaç gün önce düşünürken bir daha asla böyle yapmayacağına dair kendine söz vermişti. Diğer ikisinin sohbeti arasında ufak bir sessizlik bulunca çay bardağını elinden bırakıp araya girdi. “Uğur?”

“Efendim?”

“Trabzon yaramış sana!”

Uğur şöyle bir vücuduna baktı. “Yooo... Aslında orda da pek bir şey yemedim.”

“Yok yok. Kilo almışsın demek istemedim. Moralin... Giderken çok bozduktu, şimdi iyi gibisin. İyi miydin? Yoksa Taylan’ı görünce mi iyi oldun?”

Uğur bir süre düşündükten sonra gülümsedi. “Taylan’ı görmek her zaman güzel! Son birkaç güne kadar pek iyi değildim doğruyu söylemek gerekirse. Ama dün orda yaşlı bir karı kocayla tanıştım,” diye söze başlayıp Hatice nineyle karşılaştığında ağlaması hariç tüm yaşadıklarını anlattı. Hepsini Foça’ya davet ettiğini de ekledi. Karısı buna sevindi.

Bir süre konuşmadılar. Hem Aysel hem de Taylan hikâyeden çok etkilenmişti.

Taylan çayından bir yudum aldıktan sonra, “Vay bel!” dedi. “Böyle bir ses demek! Oralarda kimse bilmeden yaşayıp gidiyor demek. Kim bilir böyle kaç insan var. Ya da vardı... Hiç açığa çıkmadan ölüp giden kaç yetenek var kim bilir?”

Aysel kaşlarını kaldırarak cevap verdi. “Olmaz mı? Bizim köyde de vardı böyle bir Şehriban abla. Ne yanık türküler söylerdi! Nerden bilinsin? İşte böyle etrafında beş-on kişi bilir, hepsi o

kadar.” Biraz düşündükten sonra Uğur’a sordu: “Şu televizyonlardaki yarışmalara falan niye girmemiş?”

Uğur arkasına yaslanarak açıkladı. “Babası yok ya, çekiniyorlar başka yerlere göndermeye. Konservatuvara, sınava göndermeye bile gönüllü değiller. Kim bilir, belki para pul yokluğundan istemiyorlar.”

Aysel hemen atıldı. “Ay Uğur, hemen yardım et. Sevap!”

Uğur gülümseyerek başını salladı. “Edeceğim, edeceğim inşallah! Yolunu bir bulayım da önce. Taylan, sen bana araştırabilir misin şu okulları?”

*

Mecnun, Şeftali ile beraber otelin bahçesinden girince, Rafet’le otelden çıkan Atlas, “Yaşasın Şeftali geldi! Şeftali geldi sonunda!” diye bağırarak onlara doğru koştu.

Mecnun üzerine atılan çocuğun heyecanına güldü. “Yavaş aslanım, dur! Artık seninle kalacak, merak etme!” Köpeği Atlas’a verirken nasıl tutması gerektiğini açıkladı.

Atlas hayvanı kucağına aldıktan sonra düşünceli bir şekilde sordu: “Şimdi biz bu köpeğe... Şeftali’ye kötülük yapmıyoruz değil mi Mecnun abi? Hani artık annesinden süt emmeyecek ya...”

Adam gülümsedi. “Yeteri kadar emdi. Büyüdü bak! Doğduğunda böyle miydi?”

Atlas başını salladı. “Hayır! Daha küçüktü... Küçüktü.”

Mecnun Rafet’e hal hatır sordu ve masaya oturdular. Atlas da oturup köpeği dizlerinin üzerine koydu. Mecnun birkaç gün önce getirdiği ve Atlas’la arka bahçede bir köşeye yerleştirdikleri kulübeye bakarak, “Su ve mama kabını hazırladın mı?” diye sordu.

Çocuk başını salladı.

Mecnun ona belli etmeden Rafet’e göz kırparak, “Eee?” dedi. “Nasıl besleyeceğimi düşündün mü?”

“Evet! Yannis bana yemek artıklarından verecek. Babannemle bazen kuru mama da alacağız, değil mi babanne?”

Rafet başını salladı. “Evet, bazen alabiliriz ama her zaman değil. O kadar param yok. Mutfaktan alabileceğin yemekleri de sen takip edeceksin. Yemeğiyle suyuyla ben uğraşamam.”

Mecnun araya girdi. “Bazen de veterinerine götürmek lazım. Aşıları var. Ona da para ödeyeceksin, söylemişim. Ne yapacağını düşündün mü?”

Atlas başını salladı. “Babannemden aldığım haftalıkları hiç harcamıyorum artık. Üç haftadır hiç bir şey almadım! Dondurma bile almadım, değil mi babanne? Tam otuz liram var! Hem sen de bana bahçıvan yardımcısı parası verecektin ya, öyle demiştin.” Eliyle işaret etti. “Bak dün akşam bütün sardunyalardan, petunyalardan kuru yapraklarını topladım. Böyle kocaman bir torba oldu. Bak! Aynı söylediğin gibi yaptım! Sen de bak. Olmuş mu?”

Mecnun kalkıp çiçekleri inceleyerek şöyle bir gezindi bahçede. Yerine otururken, “Aferin Atlascım. Çok güzel olmuş,” dedi.

“Kaç lira vereceksin bana?” diye sordu çocuk gözlerini kırıştırarak.

Rafet kahkaha atmamak için dudaklarını ısırırken Mecnun kaşlarını kaldırıp ciddiyetle, “Sen kaç lira istiyorsun?” dedi.

Atlas köpeği severek düşündü bir süre. “Ben haftada on lira istiyorum. O zaman benim her hafta yirmi liram olur.” Kendinden emin olamayarak sordu: “Çok mu?”

“Çiçekleri suluyorsun, ölü yaprakları topluyorsun ve bazen de çiçekleri dikmeye yardım ediyorsun. Çok değil?” Elini uzattı. “Haftada on lira! Tamam, anlaştık!”

Atlas da elini uzattı, el sıkıştılar.

Rafet araya girdi. “Hadi kulübesine götür Şeftali’yi, evine alışmaya başlasın.”

“Tamam,” dedikten sonra köpeği dikkatlice tutarak kulübeye doğru gitti çocuk.

Rafet güldü. “Ciddi ciddi pazarlık yaptı, gördün mü?”

Mecnun da güldü. “Yerim ben onun ciddiyetini. İyi düşündük bu para işini. Yoksa tembelliğe vurup sana bana yıkmaya başlayabilirdi köpeğin bakımını. Hayvanın canlı olduğunu, oyuncak

olmadığını iyice anlasın! Kızıyorum şu yaz sonunda sokağa bırakılmak üzere çocuklara hayvan hediye eden ana babalara!”

“Hiç sormal!” dedi Rafet elindeki yelpazeyi sallayarak. “Ben de sinirleniyorum o işe. Eylül’de sokaklar cins köpeklerle doluyor.”

Bir konudan diğerine geçerek biraz daha sohbet ettiler. Mecnun, Yannis ve Handan’ın apar topar İstanbul’a gittiğini öğrenince onları aradı. Bu arada Rafet nasıl etsem de Emel Hanım’ın Handan ve Yannis’in durumu hakkındaki düşüncelerini açıklasam, diye düşünüyordu: Mecnun’un da sağı solu belli olmaz ki! Hem Handan’la hem Yannis’le iyi arkadaş ama yine de ondan başka kimseden yardım isteyemem bu konuda...

Mecnun telefonu kaparken gülümsedi. “Bizim âşıkların beraber ilk yolculukları böyle oldu demek. Bu gece Ayça’yı, Güneş’in kardeşini de alıp dönüyorlarmış.”

Tam sırası, diye düşünen Rafet hemen lafa girdi. “Acaba nerede kalacaklar?”

Mecnun onun bu tavrını garip buldu. “Nerde mi kalacaklar?”

“Yani... Biliyorsun, Handan birkaç gündür Yannis’te kalıyordu.”

“Bilmiyordum.”

“Yaaa!” dedi Rafet şaşırarak. “Ama siz yakın arkadaşsınız!”

Mecnun kahkaha attı. “Yakın arkadaşlar birbirine telefon edip ben bu akşam şurda kalacağım diye bilgi mi verir?”

Rafet cevap vermedi ama düşünceliydi.

“Haaa!” dedi Mecnun onun asıl derdini anlayarak. “Sen bunların seviştiğine takılmışsın.”

Rafet bunun üzerine ona öyle bir bakış attı ki adam yine kahkaha atmadan edemedi. “Zevzek! Her şeyle dalga geç sen!”

“Rahat ol Rafet’im ya! Kasma kendini bu kadar. Bırak insanlar sevişsinler. Kavga etseler bu kadar düşündürmezdi durum seni. Bize ne? Sana ne? Kırk yaşına gelmiş insanların nerde kaldığından, kimin kiminle seviştiğinden sana ne?”

“Bana ne tabii...” dedi Rafet başını eğerek. “Ben meraklı mıyım sanki? Ben kendi çocuğuma gelinime sormadım böyle şeyleri! Hiç karışmam. Bana ne... Ama...”

“Aması ne o zaman?”

Rafet sıkıntıyla Emel Hanım’ın söylediklerini anlatınca Mecnun yine güldü. “Ne gülüyorsun? Bunun neresi komik? Kadın kızını bana emanet etti, ne deseydim?”

Mecnun omuzlarını kaldırarak açıkladı. “Komik! Ben emanet bürosu muyum Emel Hanım, kızınız kaç yaşında diye sormadın mı?”

Rafet gülümsedi. “Aklıma gelmedi ama gelse de sormazdım.”

“Niye?”

“Niye olacak oğlum! Ayıp olur!”

“Kime ayıp olur?”

“Emel Hanım’a tabii!”

“Niye?”

“E beni yakın bulup bir şey istedi.”

Mecnun derin bir iç geçirdi. “Yani biri yakın bulup senden saçma bir şey istiyor ve saçma bir şey istemek ayıp olmuyor da onun istediği saçma şeyi yapmamak ayıp oluyor öyle mi?”

Rafet bu açıklamayı mantıklı bulsa da diretti. “Kadına ayıp olur!”

“İyi o zaman! Kadına ayıp olmasın diye kırkına gelmiş iki insanın röntgenciliğini yap!”

Gülümsedi. “Asıl hangisi ayıp, sen karar ver artık.”

*

Uğur kahvaltıdan sonra kahveye gitti. Melih onun yokluğunda olup biteni anlattı. Kayda değer bir şey olmamıştı. Kahvesini ve gazetelerini alıp içerideki masasına geçerken Melih elinde bir kâğıtla yanına yaklaştı. “Ustam söylemeyi unuttum. Bir kadın aradı sizi.”

“Kim?”

“Tanımıyorum. Adı Arzu’ymuş. Siz gittikten sonra üç gün üst üste geldi, hem de ne zaman döneceğinizi bilmediğimi söylediğim halde. En son geldiğinde bu kâğıdı size vermemi istedi. Telefon numarası yazıyor.”

Uğur kâğıdı alırken, “Peki,” dedi ve Melih uzaklaşınca kâğıda göz attı. Yurt dışından bir numara olduğunu anlayınca kalkıp kasadan cep telefonunu çıkardı. Numarayı tuşladı ve Arzu’yla yaklaşık beş dakika konuştuktan sonra telefonu kapatıp düşüncelere daldı.

*

Uğur kahveye, Taylan da birkaç arkadaşıyla denize gitmek üzere evden çıktıktan sonra Aysel evde biraz iş yaptı. Son zamanlarda olanlar kafasının içinde dönüp dururken kendini iyi hissetmemesi gerektiğini düşünüyordu ama özellikle kahvaltıdan sonra içi sevinçle dolmuştu nedense. Mutfaktaki işini halledip hemen Nurcan’a gitti. Arkadaşı kafasına çember sarmış halde kapıyı açtı.

“N’oldu kız? Migrenin mi tuttu yine?” diye sordu Aysel telaşlanarak.

Nurcan başını salladı. “Hem de nasıl! Sahurdan beri gözümü yummadım.”

“Oruç tutmasaydın.”

“Yok, tutmadım. Geç geç, otur.”

Salona geçip oturdular.

Nurcan bitkindi. “Sıcakta da hiç çekilmiyor bu meret! Kışın yine daha kolay.”

Aysel düşünceliydi. “Ama bu ara daha sık gelmeye başladı. Rıza’yla kavga falan etmedin ya!”

“Yok yok.”

“Misafir ağırladın o kadar, yoruldun son günlerde, ondandır herhalde.”

Nurcan elini havada savurdu. “Herhalde. Neyse, bırak beni. Sen ne yaptın? Uğur abi gelmiş! Arabaya binerken gördüm sabah. Sabah da değildi ya... Yol yorgunu, uyumuştur tabii...”

“Yok, benden bile önce kalkıp kahvaltı hazırlamış. Ailece kahvaltı ettik, ondan geç gitti.”

“Eee? Nasıl?”

“Çok iyi. Yani... Öyle gittiği gibi değil.” Uğur’un Trabzon gezisiyle ilgili her şeyi detaylı bir şekilde anlattı arkadaşına.

Nurcan ilgiyle dinledikten sonra bir süre düşündü ve bir kaşını kaldırarak arkadaşına sordu: “Aysel kız! Taylan’a, şu Meriç denen kadına üzüldün falan ama...”

“Ama?”

“Sanki iyi oldu bütün bunlar.”

“İyi mi oldu? Ne demek istiyorsun?”

“Kaç yıllık komşuyuz şurda...”

“Eeee?”

“Sen her zaman Uğur’un sana bir şey anlatmamasından şikâyet etmez miydin? Sohbet etmemesinden?”

Aysel başını salladı. “Doğru. Etmezdi...”

“E bak şimdi anlattıklarına! Adam sana bütün geziyi anlatmış. Kendini etkileyen şeyleri falan... Bu, iyi olmadı mı?”

Aysel birden kendini neden iyi hissettiğini anlayarak başını salladı. “Eveet! Evet, biz Uğur’la sohbet etmeye başladık! Aaaa!”

*

Münevver erkenden hastaneye gitmişti, doktorla görüştüktan sonra hep beraber eve geçtiler. Ayça akşamüzeri dönüp almak üzere valizini hazırladı. Bu sırada Handan Münevver’le sohbet etti ve Foça’daki hayatından bahsetti. Orada Ayça’nın düzeleceğini söyleyerek kadını rahatlattı.

Yannis, Handan ve Ayça, Büyükada’ya kahvaltı etmek üzere vardıklarında çoktan öğlen olmuştu. Deniz kenarında güzel bir mekâna oturdular. Yannis durmadan sorular soruyor,

Ayça'nın yaşadıklarından uzaklaşmasını sağlamaya çalışıyordu. Handan onun bu çabasına minnet duydu çünkü tek başına gelmiş olsa sohbeti istediği yöne çeviremeyebilirdi. Foça'da Güneş'ten bol bol bahsedebileceklerini biliyordu ama şimdi değil! Pek konuşmadan ikisinin sohbetini dinlerken bir yandan da kahvaltısını ediyordu.

Bir saat kadar sonra Ayça ona denizi göstererek konuşmaya başladı. "Baksana şuraya ne güzel... Sadece bu anı düşünürsek sanırsın harika bir yerdeyiz. İnsan şu manzaraya, şu havaya, şu ana bakınca bu gezegen ne güzel der! Ama..."

"Ama?" dedi Handan.

Ayça bakışlarını denizden ayırmadan cevap verdi. "Ölüm gelir. Bütün güzellikleri alır..."

"Ben sana Gülşen'in son masalını okumuş muydum?" diye sordu Handan çantasına uzanırken.

"Son masal mı? Hatırlamıyorum."

Defteri açan Handan, "Evet! Son masal. Ölmeden on beş gün önce uydurdu bunu! Okuyorum, dikkatle dinleyiniz," dedi gülümseyerek.

Yannis ona doğru eğildi, tiryakisi olmuştu bu masalların.

Genç kadın yavaş yavaş okumaya başladı:

Eskiden... Çok eskiden... İnsanlar kavganın varlığından habersizken... Her yerde mutlak barış ve huzur hüküm sürerken... Para icat olmamışken... Fakir ya da zengin yokken... Aynalar insanları çirkin veya güzel diye ayırmazken... Ormanlar neşeli, sular berrakken... İnsanlar tohuma baktığında ağacı hissederken... Dünya sevgiden ibaretken...

Yani hayat basitken, doğum kadar sevilirmiş ölüm... Doğum gibi parçasıymış hayatın... Ve doğum gibi kabul edilirmiş... Gülümseyerek...

Ölüm, saklanmazmış o zamanlar...

İnsanı bu dünyadan alıp başka yere götüren, güzel mi güzel, huzurlu mu huzurlu, çiçek kokulu bir ışıkmış... Kime gitse gülümsemeye karşılanırmış... Ve herkes bu ışığı görürmüş...

İnsanların gülümseyerek öldüğü zamanlar...

O zamanlar... Hırs yok... Kıskançlık yok... Her şey açık... Kapılar açık... Gönüller açılmış...

Böyle olunca... İnsanlar da mutlulukla yaşamış...

Tapkı bir kelebeğin 'neden benim ömrüm bir kuştan daha kısa' diye sormadığı gibi insanlar da 'neden ölüm şuna şu zamanda geliyor da buna bu zamanda geliyor' diye sormazmış...

Herkes ölümü görünce gülümser ve 'hoş geldin' dermiş...

Sonra... İnsanlar değişmeye başlamış...

Karga icat olmuş... Para icat olmuş... İnsanlar fakir ve zengin diye ayrılmaya başlamış... Ormanların neşesi kaçmaya, sulardaki berraklık yok olmaya başlamış... İnsanlar tohuma baktığında ağaç akıllarına bile gelmiyormuş artık... Dünyayı hırs bürümüş... Herkes yaşamayı bırakmış ve korkulara teslim olmuş...

Ve ölüm görmüş ki çiçekli ışığını gören insanlar yok artık... Kime gitse bir endişe... Kime gitse bir telaş... Kime gitse yüzü asık...

Ölüm görmüş ki çiçekli ışığına 'hoş geldin' diyen insanlar yok artık... Üstelik sadece kendisinin bildiği, insanları alıp gittiği yerle ilgili birçok hikâyeye duymaya başlamış... Para kadar gerçek hikâyeler...

Bakmış ki insanlar artık ne parasız ne savaşız ne de korkmadan yaşayabiliyorlar... Bir süre beklemiş... Heyhat!

Çiçekli ışığına gülümseyen çok az insan kalmış... Tek tük denecek kadar az...

Tam aksine çoğu insan, ölüm geldiğinde üzülme, ağlamaya başlamış...

Ve ölüm demiş ki: Sevgisiz kaldım... Bir gülümsemeyi esirgediler benden... Saklanacağım...

Sevgisizlik herkesi ve her şeyi saklanmaya ittiğinden, ölümün de başka çaresi kalmamış... Saklanmış...

O zamandan sonra hep saklanarak gelmiş...

Bir daha ölümü, gelirken gören olmamış ama 'gerçekten yaşayan' insanlara görünmeye devam etmiş...

Gülşen

Not: Artık hep gizli gelir o çiçekli ışık Handancağım. Bana gelirken saklanmayacak, biliyorum... İstersen kontrol et... Seni çok seviyorum...

Unutma: Her zaman beraberiz!

Handan sesi titreyerek son cümleyi okuduktan sonra defteri masaya bıraktı ve Yannis'in uzattığı peçeteyle gözyaşlarını sildi. Başını sallarken burnunu çekerek gülümsedi. "Kontrol ettim."

Masalı neredeyse nefes almadan dinleyen Ayça, "Doğruyu söyle!" dedi hafifçe bağırarak.

Handan başını eğdi. "Sadece çok mutlu olduğu, çok sevindiği anlardaki bariz gülümsemesiyle hem de! Şöyle dudaklarını sola doğru kaydırarak!"